

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale XVII Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Susmaga

Sędziowie: SSO Sławomir Olejnik

SSO Jerzy Andrzejewski (spr.)

Protokolant: p.o. stażysty Bartłomiej Siwiński

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kościanie – Przemysława Rajcha

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca 2017 roku

sprawy **A. G. (G.)** o wyrok łączny

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kościanie

z dnia 2 marca 2017 r., wydanego w sprawie sygn. akt: II K 318/16

1. Na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. prostuje oczywiste omułki pisarskie:

a) w części wstępnej zaskarżonego wyroku w ten sposób że:

- w pkt VII – prostuje sygnaturę cytowanego tam wyroku tj. zamiast „VII K 212/12” - na „**II** K 212/12”;

- w pkt IX – prostuje że cytowany tam wyrok dotyczy skazania za przestępstw**a**, zaś orzeczony obowiązek naprawienia szkody wyniósł nie „1.996 zł” a „**1886** zł”;

- w pkt XVI - prostuje że cytowany tam wyrok dotyczy skazania za przestępstwo nie z „art. 286 § 1 k.k.” a z „art. 286 § **3** k.k.”;

- w pkt XXVIII – poprzez pominięcie zwrotu „4 sierpnia”;

- w pkt XXIX - prostuje że cytowany tam wyrok dotyczy skazania za przestępstwo popełnione nie „18” października 2011r., a „**17**” października 2011r.

b) w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:

- w pkt 1 - prostuje sygnaturę cytowanego tam wyroku tj. zamiast „II K 651/12” - na „**VII** K 651/12”;

- w pkt 2 - wskazuje sygnaturę wyroku opisanego pod poz. VI – tj „VII K 555/06”

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób że:

a) jako podstawę wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności wskazuje art. 85 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k.,

b) eliminuje z punktu 1 części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku – jako kary, na podstawie których wymierzono oskarżonemu karę łączną pozbawienia wolności - kary opisane w pkt VII i XII części wstępnej zaskarżonego wyroku,

c) obniża wymierzoną skazanemu A. G. karę łączną do wymiaru 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności,

d) umarza postępowanie w zakresie objęcia karą łączną kar pozbawienia wolności opisanych w pkt II, III, IV, V, VI oraz VII i XII części wstępnej zaskarżonego wyroku.

1. w pozostałym zakresie utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. K. kwotę 147,60 (w tym 23% należnego podatku VAT) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu skazanego w postępowaniu odwoławczym:

3. zwalnia skazanego od ponoszenia kosztów za postępowanie odwoławcze.

Jerzy Andrzejewski Małgorzata Susmaga Sławomir Olejnik

UZASADNIENIE

A. G. został skazany prawomocnymi wyrokami m.in: w sprawie X K 583/06 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Toruniu w dniu 22 czerwca 2006r., w sprawie

III K 1056/06 - wydanym przez Sąd Rejonowy dla Krakowa – Śródmieścia w Krakowie w dniu 8 września 2006r., w sprawie VII K 417/06 -wydanym przez Sąd Rejonowy w Łasku w dniu 27 listopada 2006r., w sprawie XIV K 887/06 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Katowicach w dniu 19 lutego 2007r., w sprawie IV K 81/07 - wydanym przez Sąd Rejonowy Katowice - Wschód w Katowicach w dniu 16 maja 2007r., w sprawie VII K 555/06 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Kaliszu w dniu 16 lipca 2007r., w sprawie II K 212/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Tucholi w dniu 31 sierpnia 2012r., w sprawie II K 273/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Bytowie w dniu 7 września 2012r., w sprawie II K 429/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Bytomiu w dniu 6 listopada 2012r., w sprawie II K 827/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Świdnicy w dniu 7 listopada 2012r., w sprawie II K 502/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie w dniu 14 listopada 2012r., w sprawie VII K 651/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Chełmie w dniu

23 listopada 2012r., w sprawie IX K 1076/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 13 grudnia 2012r., w sprawie II K 790/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Łąncucie w dniu 11 grudnia 2012r., w sprawie II K 512/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Łukowie w dniu 17 grudnia 2012r., w sprawie X K 565/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w dniu 9 stycznia 2013r., w sprawie

II K 1047/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Zabrze w dniu 11 kwietnia 2013r., w sprawie II K 1112/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Mysłowicach w dniu 17 kwietnia 2013r., w sprawie VI K 1078/12 -wydanym przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w dniu 10 maja 2013r., w sprawie IV K 247/13 wydanym przez Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w dniu 13 maja 2013r., w sprawie III K 233/13 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w dniu 3 czerwca 2013r., w sprawie III K 641/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w dniu 24 czerwca 2013r., w sprawie

II K 189/13 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej w dniu 5 września 2013r., w sprawie III K 429/13 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Gliwicach w dniu 19 września 2013r., w sprawie III K 179/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy Katowice – Zachód w Katowicach w dniu 3 lutego 2014r., w sprawie II K 56/13 -wydanym przez Sąd Rejonowy w Rudzie Śląskiej w dniu 16 października 2013r., w sprawie III K 313/13 - wydanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Żoliborza w Warszawie w dniu 4 sierpnia 2014r., w sprawie

II K 382/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Chorzowie w dniu 18 marca 2015r. oraz w sprawie II K 427/12 - wydanym przez Sąd Rejonowy w Kościanie w dniu 15 września 2015r.

Wyrokiem łącznym z dnia 2 marca lutego 2017 r., wydanym w sprawie II K 318/16, Sąd Rejonowy w Kościanie na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. i art. 89 § 1b k.k. połączył kary pozbawienia wolności, wymierzone w sprawach: II K 212/12, II K 273/12,

II K 429/12, II K 827/12, II K 502/12, VII K 651/12, IX K 1076/12, II K 790/12, II K 512/12, X K 565/12, II K 1047/12, II K 1112/12, VI K 1078/12, IV K 247/13, III K 233/13, III K 641/12, II K 189/13, III K 429/13, III K 179/12, II K 56/13, III K 313/13, II K 382/12, II K 427/12, wymierzając skazanemu A. G. karę łączną pozbawienia wolności w wysokości 15 (piętnastu) lat (punkt 1 wyroku).

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono wymierzone w sprawach:

X K 583/06, II K 1056/06, VII K 417/06, XIV K 887/06, IV K 81/07, VII K 555/06, X K 565/12, III K 641/12 kary grzywny i orzeczono wobec skazanego A. G. karę łączną grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny wynosi 10 (dziesięć) złotych (punkt 2 wyroku), pozostawiając w pozostałym zakresie orzeczenia wchodzące w skład wyroku łącznego do odrębnego wykonania (punkt 3 wyroku). Na podstawie art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej powyżej kary łącznej pozbawienia wolności Sąd I instancji zaliczył skazanemu okres odbywania kary pozbawienia wolności w sprawie II K 429/12 od dnia 13 października 2015 roku i nadal (punkt 4 wyroku). W kolejnych rozstrzygnięciach Sąd Rejonowy orzekł o należnych obrońcy kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, zwalniając jednocześnie skazanego od obowiązku uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych (k. 389 - 390).

Przedmiotowy wyrok łączny zaskarżyli skazany A. G. oraz jego obrońca.

A. G. zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie art. 85 § 1 k.k. Zdaniem skarżącego w przedmiotowej sprawie nie doszło do połączenia wyroków zgodnie ze wskazaną powyżej normą prawa materialnego. Nadto skarżący wskazał na naruszenie art. 91 § 2 k.k. poprzez jego niezastosowanie.

Formułując powyższy zarzut apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku (błędnie nazwanego przez skazanego postanowieniem – uwaga SO) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu (k. 410 - 415).

Obrońca skazanego zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. w zakresie rozstrzygnięć z punktu 1-3. Skarżący obrońca zarzucił wyrokowi Sądu Rejonowego obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez zastosowanie zasady częściowej asperacji przy wymierzaniu skazanemu kary pozbawienia wolności, podczas gdy w pełni zasadne byłoby zastosowanie zasady pełnej absorpcji. Nadto odwołujący sformułował zarzut obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, a mianowicie art. 7 k.p.k.

Formułując powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności i wymierzenie skazanemu kary łącznej przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Nadto skarżący wniósł o przeprowadzenie dowodów z dokumentów powołanych w treści apelacji, zasądzenie kosztów obrony udzielonej z urzędu oraz nieobciążanie skazanego kosztami postępowania apelacyjnego (k. 421-442).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Obie apelacje okazały się konieczne, albowiem umożliwiły kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku, a w rezultacie doprowadziły do jego częściowej korekty. Z uwagi na zasadniczą zbieżność zarzutów sformułowanych w obu środkach odwoławczych, zostaną one omówione wspólnie w dalszej części niniejszego uzasadnienia.

Odnosząc się do apelacji obrońcy należało wskazać, że w licznych orzeczeniach Sąd Najwyższy zawarł jednolite stanowisko co do charakteru normy prawnej, której naruszenie może stanowić podstawę zarzutu obrazę prawa materialnego, wskazując że winna to być norma o treści stanowczej, zawierająca niezrealizowany w zaskarżonym orzeczeniu nakaz lub pominięty zakaz. Ewidentnie takiego charakteru nie ma przepis art. 53 k.k., który formułuje dyrektywy sędziowskiego wymiaru kary. Jest to tym bardziej oczywiste, gdy uwzględni się, że stosowanie tych dyrektyw w przedmiocie niniejszej sprawy, musi uwzględniać specyfikę orzekania o karze łącznej (por. wyr. Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt II AKa 61/14). Wybór określonej sankcji leży w uprawnieniu Sądu Rejonowego. Wynikająca z tego wyboru surowość kary może stanowić podstawę zarzutu z art. 438 pkt 4 k.p.k., który to zarzut powinien być podniesiony w miejsce zarzutu obrazę prawa materialnego.

Zarówno w doktrynie jak i w orzecznictwie podkreśla się, że niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie wyjątkowe i wymagające szczególnego uzasadnienia. Główną rolę powinna zaś odgrywać zasada asperacji. Rację należy przyznać obrońcy A. G., iż wymierzając skazanemu karę łączną w punkcie 1 zaskarżonego wyroku nie uwzględnił Sąd I instancji w dostatecznym stopniu okoliczności przemawiających na jego korzyść. Tym samym zasadny okazał się zarzut naruszenia prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. Stosowanie przez sąd przy wymiarze kary łącznej zasady absorpcji, uzależnione jest od istniejącego pomiędzy poszczególnymi czynami wchodzącymi w skład zbiegu realnego związku podmiotowo-przedmiotowego. Sąd Rejonowy uzasadniając wymiar kar łącznej w niedostateczny sposób odniósł się do tej relacji. Nie uwypuklił związku przedmiotowego, nie wskazał w dostateczny sposób na rodzajowość przestępstw popełnionych przez skazanego.

Podkreślenia wymagał fakt, że skazany – uwzględniając kary pozbawienia wolności podlegające łączeniu w punkcie 1 zaskarżonego wyroku – łącznie popełnił 35 przestępstw. Połączeniu podlegały sankcje wymierzone 23 wyrokami, a w tym kary za 4 ciągi przestępstw (13 czynów), 2 kary łączne (5 przestępstw), resztę stanowiły kary wymierzone za 17 przestępstw nieobjętych ciągiem przestępstw, ani też karą łączną. Tylko jeden czyn był zakwalifikowany z art. 278 § 1 k.k., a reszta z art. 286 § 1 lub 3 k.k. Zatem wszystkie te występki były skierowane przeciwko temu samemu dobru chronionemu prawem, czyli mieniu. Odległość czasowa pomiędzy pierwszym przestępstwem popełnionym przez skazanego, a ostatnim jest niewątpliwie długa – wynosi ponad 6 lat. Jednakże nie można tracić z pola widzenia, iż zdecydowaną większość czynów skazany popełnił w roku 2011. Uwzględniając te okoliczności wywodzić należy, że przy orzekaniu o karze łącznej pozbawienia wolności winna znaleźć zastosowanie zasada asperacji bardziej zbliżona do zasady absorpcji, niż kumulacji.

Kara łączna 15 lat pozbawienia wolności wymierzona przez Sąd Rejonowy jawi się jako rażąco surowa. Maksymalnie Sąd meriti mógłby orzec karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 17 lat i 2 miesiące. Gdyby jednak wszystkie czyny, jakich dopuścił się skazany procedowane byłyby w ramach jednego postępowania, nawet przy zastosowaniu instytucji ciągu przestępstw zostałyby wobec niego orzeczona niższa kara, niż w zaskarżonym wyroku. Nic więc dziwnego, że z punktu widzenia skazanego, zaistniała sytuacja, jakby nie doszło do wydania wyroku łącznego. Jasne jest, że zadaniem wyroku łącznego nie jest poprawianie sytuacji sprawców przestępstw, lecz uporządkowanie ich sytuacji prawnej. Nie można jednak tracić z pola widzenia, że kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze orzeczonym przez Sąd I instancji zapada w sprawach o największym ciężarze gatunkowy. Aby uzmysłowić sobie niezasadność rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w przedmiocie kary łącznej pozbawienia wolności, warto przeanalizować pokrótce wysokość szkody, jaką swoimi czynami wyrządził skazany. Otóż A. G. popełniając 35 przestępstw wyrządził sumaryczną szkodę w wysokości 24.295 złotych. Zatem na jeden czyn zabroniony przypada uśredniona szkoda w wysokości 694,14 złotych, jednakże aż 9 wyroków dotyczy wyłącznie czynów, gdzie kwota oszustwa oscyluje około kwoty 300 zł albo jest niższą. Najniższe z nich to 210 zł (wyrok XII) i 212 zł (wyrok XVI). Przestępstwo oszustwa nie jest tzw. czynem przepołowionym. Warto mimo wszystko przypomnieć, że w obecnym stanie prawnym, przestępstwo stanowi dopiero zabór rzeczy ruchomej, której wartość przekracza 500 złotych.

W przedmiotowej sprawie razi jednak brak pogłębionej refleksji nad wydanym rozstrzygnięciem w uzasadnieniu, które jest zbyt lakoniczne, jak na karę łączną pozbawienia wolności w wymiarze 15 lat. Nie sposób również ominąć sprzeczności między rozstrzygnięciem zawartym w punkcie 1 zaskarżonego wyroku, a karą łączną grzywny (punkt 2 wyroku). Połączeniu podlegało mianowicie 8 kar grzywn (sumarycznie 360 stawek dziennych, co dawało łączną kwotę 5300 złotych, wynikającą z przemnożenia liczby stawek dziennych i ich wysokości). Wymierzając karę łączną grzywny Sąd Rejonowy ustalił stawkę dzienną w wysokości najniższej ustalonej poprzednio (najwyższa wynosiła 20 złotych). Ostatecznie wobec skazanego orzeczono karę łączną grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy przyjęciu wysokości stawki na kwotę 10 złotych (po przemnożeniu 1000 złotych), a więc przy przyjęciu zasady asperacji zbliżonej do absorpcji. Z punktu widzenia A. G., rozbieżność między obiema karami łącznymi jest z pewnością niezrozumiała.

Kolejnym powodem do dokonania korekty zaskarżonego wyroku w zakresie punktu 1 części rozstrzygającej orzeczenia Sądu Rejonowego, było wyeliminowanie sankcji określonych w pkt VII i XII części wstępnej zaskarżonego wyroku z grupy kar pozbawienia wolności podlegających łączeniu. Brak było bowiem warunków, określonych w art. 85 k.k., do objęcia ich węzłem kary łącznej. Aczkolwiek nie nastąpiło zatarcie przedmiotowych skazań w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności, to wykonanie tych kar, wobec upływu terminu określonego w art. 75 § 4 k.k., nie mogło już być zarządzone. W obu tych sprawach upływy okresów próby i dalszych 6 miesięcy (umożliwiających zarządzenie warunkowo zawieszanej kary) nastąpiły na etapie postępowania międzyinstancyjnego, a w konsekwencji i do tych kar znalazło zastosowanie cytowane w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku orzeczenie Sądu Najwyższego wydane w sprawie V KK 115/16.

Sąd Okręgowy wziął również pod uwagę fakt, że skazany posiada pozytywną opinię z zakładu karnego (m.in. 56 nagród regulaminowych i brak kar dyscyplinarnych - k. 380) oraz pozytywną prognozę kryminologiczną – społeczną. A. G. nie uczestniczy w podkulturze więziennej oraz prawidłowo realizuje powierzone mu zadania. W stosunku do funkcjonariuszy Służby Więziennej skazany prezentuje postawę regulaminową i uczestniczy w licznych programach terapeutycznych i resocjalizacyjnych. Uwzględniając zatem w części zarzuty apelujących, należało zmienić zaskarżony wyrok łączny w ten sposób, że obniżono karę łączną wymierzoną przez Sąd Rejonowy w punkcie 1 wyroku do 8 lat pozbawienia wolności. Jednocześnie jako podstawę wymiaru kary łącznej pozbawienia wolności wskazano art. 85 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k., albowiem skazany popełnił kilka ciągów przestępstw określonych w § 1 art. 91 k.k.

Zdaniem Sądu Odwoławczego tak ukształtowana nowa kara łączna będzie spełniała wszystkie wymogi w zakresie prewencji ogólnej, a jednocześnie będzie dla skazanego dostateczną nauką, która wdroży go w przyszłości do przestrzegania porządku prawnego. Zarazem właściwie podsumowana zostanie odpowiedzialność skazanego za popełnione czyny. Wymierzona w opisany wyżej sposób kara łączna nie może być odebrana za zbyt surową, ani też łagodną. Rozstrzygnięcie sądu w przedmiocie wyroku łącznego jest zawsze swego rodzaju podsumowaniem działalności przestępczej. Ma ono likwidować swoistą konkurencję kar w postępowaniu wykonawczym, która wynika z wielokrotnych skazań. Nie jest to sposób na premiowanie skazanych, którzy popełniają dużą ilość przestępstw, lecz narzędzie umożliwiające prowadzenie racjonalnej polityki karnej oraz zapobiegające nadmiernej represji. Na gruncie przedmiotowej sprawy Sąd Rejonowy zaniechał rozważenia, jaka kara powinna być wymierzona skazanemu, gdyby wszystkie zbiegające się czyny były przedmiotem jednego postępowania, przy uwzględnieniu wszystkich pozostałych okoliczności, mających znaczenie dla wysokości kary. W ocenie Sądu Okręgowego taką karą z pewnością nie byłaby ta, jaką orzekł Sąd meriti.

Na większą ulgę A. G. nie zasługiwał, albowiem faktem jest, że wielość skazań wskazywała na jego dużą determinację w popełnianiu kolejnych przestępstw i uczynieniu sobie z tego procederu źródła zarobkowania. Mimo wszystko uwzględnić również należało długość okresu, w jakim działał skazany (6 lat), co niestety świadczy o jego lekceważącym stosunku do obowiązującego prawa, w tym również do zapadłych wobec niego wyroków. Jednocześnie wyraźnie podkreślić należy, że przecież Sąd I instancji zawarł w wyroku łącznym jedynie te z kar, które nie zostały wykonane - łącząc kary na aktualnie obowiązujących zasadach. Jednakże przecież skazany popełniał już wcześniej przestępstwa, korzystał z kar łagodniejszego rodzaju, a następnie z kar pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem ich wykonania – 4 wyroku wydano wobec niego w 2006 roku, a 4 inne w 2007 roku (k. 371). W takiej sytuacji nie może on oczekiwać łagodniejszego traktowania przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności wynikającego z rozproszenia na terenie kraju postępowań w zakresie przestępstw oszustw dokonanych z wykorzystaniem internetu.

Sąd Okręgowy wymierzając karę łączną pozbawienia wolności miał na uwadze również sytuację zdrowotną syna skazanego. Jednakże choroba syna nie może skutkować zwolnieniem skazanego od poniesienia konsekwencji za popełnione przestępstwa. Z kolei rozłąka z rodziną jest normalnym skutkiem osadzenia w zakładzie karnym i nie uzasadnia udzielenia większej ulgi skazanemu. A. G. zawsze może jednak wnioskować o warunkowe przedterminowe zwolnienie z odbycia reszty kary, o ile nadal jego postawa w warunkach izolacji będzie pozytywna. Wskazane w apelacji obrońcy okoliczności, mogą również stanowić podstawę do udzielenia przerwy w wykonaniu kary.

Wobec niespełnienia przesłanek do wydania wyroku łącznego, umorzono postępowanie w zakresie objęcia karą łączną kar pozbawienia wolności opisanych w pkt II, III, IV, V, VI oraz VII i XII części wstępnej zaskarżonego wyroku. Wbrew stanowisku skazanego, nie było podstaw do objęcia wszystkich sankcji węzłem kary łącznej. Kodeks karny nie przewiduje możliwości orzekania kary łącznej co do kar zastępczych, określonych w miejsce zasadniczych kar ograniczenia wolności lub grzywny.

Na podstawie art. 105 § 1 i 2 k.p.k. sprostowano oczywiste omyłki pisarskie:

a) w części wstępnej zaskarżonego wyroku w ten sposób że:

- w pkt VII – sprostowano sygnaturę cytowanego tam wyroku tj. zamiast „VII K 212/12” - na „II K 212/12”;
- w pkt IX – sprostowano, że cytowany tam wyrok dotyczy skazania za przestępstwa, zaś orzeczony obowiązek naprawienia szkody wyniósł nie „1.996 zł” a „1886 zł”;
- w pkt XVI - sprostowano że cytowany tam wyrok dotyczy skazania za przestępstwo nie z „art. 286 § 1 k.k.” a z „art. 286 § 3 k.k.”;
- w pkt XXVIII – wyeliminowano zwrot „4 sierpnia”;
- w pkt XXIX – sprostowano, że cytowany tam wyrok dotyczy skazania za przestępstwo popełnione nie „18” października 2011r., a „17” października 2011r.

b) w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku w ten sposób, że:

- w pkt 1 - sprostowano sygnaturę cytowanego tam wyroku tj. zamiast „II K 651/12” - „VII K 651/12”;
- w pkt 2 - wskazano sygnaturę wyroku opisanego pod poz. VI – tj. „VII K 555/06”

Dalsza weryfikacja zaskarżonego wyroku nie dała podstaw do jego korekty.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono na podstawie § 17 ust. 5 i § 4 ust. 1 i 3 oraz § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2016 roku, poz. 1714). Zasądzona na rzecz obrońcy kwota obejmuje opłatę minimalną powiększoną o należną stawkę podatku VAT.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k., Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że nie będzie w stanie ich ponieść ze względu na fakt odbywania kary pozbawienia wolności.

Jerzy Andrzejewski Małgorzata Susmaga Sławomir Olejnik